

РЕШЕНИЕ

№ 5579

гр. София, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Петър Милев

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Станимира Иванова Въззивно гражданско дело № 20231100503291 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20022915/20.03.2022г. поправено по реда на чл. 247 от ГПК с Решение № 20091387/19.05.2023г. по гр.д. № 46382 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 73-ти състав на основание на чл. 344, ал.1, т. 1 от КТ е признато за незаконно и е отменено уволнението на Б. В. А., ЕГН ***** с адрес: гр. София, кв. Филиповци, ул. ****, извършено със Заповед от 03.09.2020г. на законния представител на УМБАЛСМ „Н.И.П.”ЕАД, ЕИК **** със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. **** ; Б. В. А., ЕГН ***** е възстановена на основание на чл. 344, ал.1, т.2 от КТ на заеманата преди незаконното уволнение длъжност „рехабилитатор” в Отделение по детска гръдна хирургия към Клиника по детска хирургия в УМБАЛСМ „Н.И.П.”ЕАД, ЕИК ****, като УМБАЛСМ „Н.И.П.”ЕАД, ЕИК **** е осъдено да заплати на Б. В. А., ЕГН ***** на основание на чл. 344, ал.1, т. 3 вр. с чл. 225, ал.1 от КТ сумата от 5991лв., представляващи обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода от 04.09.2020г. до 04.03.2021г.; на основание на чл. 78, ал. 1 от ГПК съдебни разноси в размер на 1000лв ,

УМБАЛСМ „Н.И.П.”ЕАД, ЕИК ** е осъдено да заплати по сметка на СРС разноски по производството в размер на 299,64лв. за държавна такса и 300лв. за възнаграждение за вещо лице, допуснато е предварително изпълнение на решението в частта за вземането за 5991лв., като неоснователен е отхвърлен иска по чл. 344, ал.1, т. 3 вр. с чл. 225 от КТ за сумата над 5991лв. до предявен размер от 6516лв.**

Срещу така постановено решение е депозирана въззивна жалба вх. № 2503354/20.04.2022г. по регистъра на СРС от ответника по исковете **УМБАЛСМ „Н.И.П.”ЕАД, ЕИК ****** в частта, в която искове **са уважени**. Изложило е съображения, че решението в тази част е неправилно, постановено при нарушение на съдопроизводствени правила, необосновано и в нарушение на материалния закон. Посочило е, че по делото било установено, че заповед № РД-36-5/ 03.09.2020г. била връчена на ищеца, на същата ищцата изписала саморъчно текст, че не е съгласна с тази заповед. Установено било че прекият ръководител на ищеца ѝ е съобщил Заповед № РД-26-933/11.05.2020г. и Заповед № РД-26-947/11.05.2020г.и за задължението да се подложи на изследване за Ковид – 19. Наложено наказание било съразмерно на нарушението. Този извод следвал при съобразяване на обстоятелството, че на ищеца вече било наложено преди това наказание „забележка” със заповед от 16.01.2020г., а и с оглед на форсмажорните обстоятелства, причинени от Ковид – 19, опасността на която ищцата подложила персонала и пациентите в отделението била основателна причина за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание. Размер на обезщетението по чл. 225, ал.1 от КТ не бил съобразен с установеното по делото възнаграждение за последния ѝ отработен месец преди уволнението. Претендирал е разноски. Оспорило е претенцията за възнаграждение за адвокат на насрещната страна.

Възизваемият-ищец Б. В. А., ЕГН ***** е оспорил жалбата. Посочил е, че решението било правилно като краен резултат. Грешка районният съд допуснал само при извода си, че не ползва закрила по чл. 333 от КТ като член на ръководството на синдикална организация на Синдикат на български медицински сестри /СБМС/ при ответника, на когото била председател. Нямало отношение към съществуването на тази структура при ответника приемането на същото от колективния трудов договор. Наложено дисциплинарно наказание „забележка” със заповед от 16.01.2020г. било

отменено от съда. Претендирал е разноски, процесуалният ѝ представител е претендирал възнаграждение на основание на чл. 38, ал.2 от ЗАдв.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба вх.№ 22018235/25.09.2020г. по регистъра на СРС на **Б. В. А.**, ЕГН *****, срещу **УМБАЛСМ „Н.И.П.”ЕАД**, ЕИК ****, с която е поискала от съда на основание на **чл. 344, ал.1, т. 1 от КТ** да признае за незаконно и е отмени уволнението извършено със заповед от **03.09.2020г.**, на основание на **чл. 344, ал.1, т.2 от КТ** да я възстанови на заеманата преди уволнението длъжност, **„рехабилитатор”** в Отделение по детска гръдна хирургия към Клиника по детска хирургия в **УМБАЛСМ „Н.И.П.”ЕАД**, ЕИК ****, и да осъди ответника на основание на **чл. 344, ал.1, т. 3 вр. с чл. 225, ал.1 от КТ** да ѝ заплати сумата от **6516лв.**, представляващи обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода от **04.09.2020г.** до **04.03.2021г.**, като ѝ се присъдят разноски. Навела е твърдения, че работела при ответника по трудов договор за неопределено време на длъжността, изпълнявала задълженията си добросъвестно, била председател на синдикалната секция на организацията Синдикат на българските медицински сестри при ответника, още с първите ѝ публични прояви неофициално била съветвана да не се занимава с проблемите на здравеопазването, като имало нескрита заплаха, че ще има проблеми в работата си и те не закъснели. Посочила е, че на **24.08.2020г.** след отпуск се явила на работа, била посрещната от старши медицинска сестра **Р.Р.**, която я попитала дали си е направила **PCR** тест и на отрицателния отговор на ищеца по средата на последвалата ежедневна визитация доц. **Ш.** посочвайки вратата ѝ казал да го изчака, след което ѝ казал да се облича и да си тръгва, без направен тест да не връща. Ищцата отказала да си тръгне, поискала да ѝ се връчи разпореждането в писмен вид и продължила да си върши ежедневните задължения, работила с децата в отделението по Детска ортопедия и травматология, тогава завеждащият отделението – доц. **Ц.**, я извикал и съобщил, че получил нареждане от доц. **Ш.** да я изгони от отделението, ищцата възразила, че нямат основание да я отстраняват от работа, тогава последвали викове, заплахи „ще те унищожа”, преминавайки във физическа саморазправа изблъсквайки я от отделението и крещейки: „Напусни ми клиниката

веднага...Тук в тази клиника няма права и свободи..”, минути след това към тази форма на отношение се присъединил и доц. Ш. - завеждащ клиниката, ищцата останала в стаята за почивка през останалата част от работното време, страхувайки се да излезе, за да не последва психически и физически тормоз отново. Заявила е, че тестът бил болезнен за нея, свързан бил с правото ѝ да преценява кога и дали да се подложи на медицински манипулации, той бил свързан с извличане на телесен материал, съдържащ пълна информация за личното ѝ ДНК, нямало гаранции за евентуална злоупотреба с тази информация. Посочила е, че след дълго настояване ѝ била прочетена заповед от 13.05.2020г., допълваща заповед от 11.05.2020г., с които в т.1.5. се сочело че работещите при ответника следва да са били в отпуск от поне 7 дни, за да им бъде взет РСР тест. Не знаела за тези заповеди преди да ѝ бъдат прочетени, отказали да ѝ я връчат, не получил отговор искането ѝ да я уведомят за критериите и кой преценява дали служител следва да направи теста, след като е бил в отпуск от повече от 7 дни. Преживеният стрес влошил здравето ѝ и по предписание на личния лекар се наложило да отсъства от работа, завръщайки се на 28.08.2020г. ѝ било връчено искане за обяснение за отказ да изпълни законни разпореждания, които обяснения представила в срок, на 31.08.2020г. оспорила пред АССГ заповедта, така изпълнението на тази заповед било спряно. На 28.08.2020г. независимо от несъгласието със заповедта представила резултат от изследване с РСР тест от 24.08.2020г., направен в лаборатория „Цибалаб“, който бил отрицателен за Ковид-19. Въпреки така осъществените факти на 04.09.2020г. ѝ била връчена заповед, с която ѝ било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и заповед за прекратяване на правоотношението. Това уволнение било незаконно защото заповедта налагаща извършването на РСР тест била незаконна, тя била обжалвана и изпълнението ѝ било спряно, а и се ползвала от закрила като председател на синдикална секция при ответника, която не била преодоляна.

Ответникът УМБАЛСМ „Н.И.П.“ЕАД, ЕИК **** в предоставения срок за отговор е оспорил исковете. Навел е твърдения, че уволнението е законно, ищецът бил извършил нарушенията, за които е уволнен, заповедта била мотивирана, поискани обяснения преди да се наложи наказанието, същото съответствало на тежестта на нарушението. Посочило е, че след края на отпуска ищцата се явила на работа на 23.08.2020г. била да се яви на планиран за 21.08.2020г. тест за Ковид - 19 и не представила отрицателна проба от

такъв. Това поведение нарушавало заповед № РД-26-933/11.05.2020г. и Заповед № РД- 26-947/11.05.2020г. на Изпълнителния директор на болницата, за съдържанието на които ищцата била надлежно информирана, както и за планирания за 21.08.2020г. тест. Така ищцата нарушила разпоредбата на чл. 126, т. 7 от КТ вменяваща задължение да изпълнява законните разпореждания на работодателя. Ищцата на 23.08.2020г. влизала в контакт в болничните стаи с хоспитализирани деца пациенти в отделението по детска гръдна хирургия, не спазила процедурите и предприетите мерки за предотвратяването на разпространението на Ковид - 19, така поставила в риск здравето на пациентите в отделението, част от които в тежко следоперативно състояние, както и здравето на медицинския персонал на смяна на тази дата. Синдикатът на медицинските сестри в България не бил легитимно представен в болницата, не бил страна по колективния трудов договор, поради което и възраженията на ищцата срещу уволнението на това основание били неоснователни. Претендираше е разноски.

Пред въззивния съд е прието Решение № 140/11.04.2023г. с отбелязване че е влязло в сила на 03.05.2023г., постановено от Комисията за защита на дискриминация по преписка № 451/2020г., с което е установено, че проф. Б. като изпълнителен директор на УМБАЛСМ „Н.И.П.” ЕАД чрез осъществено нежелано поведение по отношение на Б. В. А. е извършил дискриминация по смисъла на чл. 5 от Закона за защита от дискриминацията /ЗЗДискр/ вр. с §1, т.1 и т. 3 от ДР на ЗЗДискр по признаци „убеждения”, „лично положение”, „членуване в синдикална организация” по чл. 8, ал. 3 от КТ под формата на „тормоз” и „преследване”, като е препоръчано занапред да се въздържа от бъдещо допускане на нарушения на действащото антидискриминационно законодателство в РБ. В мотивите на това решение са обсъждани факти, осъществени във връзка с протест на СБМС и действия на ръководството на лечебно заведение, имащи за цел или резултат настройване на колектива на болницата срещу А. и представянето ѝ като личност, уронваща престижа на лечебното заведение, неспособна да изпълнява трудовите си задължения.

По делото са приети неоспорени от страните трудов договор № РД- 29-6-1177/19.11.2018г., допълнителни споразумения от 25.03.2019г. и от 02.07.2019г., длъжностна характеристика с която ищцата е положила подпис

че е запозната на 19.06.2020г, носещи подписи за страните, съгласно които Б. А. е работела по трудово правоотношение с УМБАЛСМ „П.”ЕАД на длъжността „рехабилитатор” в отделение по педиатрия за срок за неопределено време, като считано от 02.07.2019г. работното ѝ място е било в Клиника по детска хирургия, Отделение по детска гръдна хирургия с основно трудово възнаграждение от 950лв. месечно.

Приета е заповед № РД-36-1/16.01.2020г. на изпълнителния директор на ответника, с която на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „забележка” за това, че на протест на специалисти по здравни грижи на 15.12.2019г. и на 16.12.2019г. пред сграда на МЗ без да е съгласувала с ръководството на болницата е поставила на палатката си надпис „ П. е тук”, което било отразено в средствата за масово осведомяване, което можело да се тълкува че е официална позиция на болницата, което не било така.

Представен е протокол от 17.06.2020г. по дело № 5406/2020г. на СРС, Решение от 14.04.2021г. по дело № 8200/2020г. на СГС, с които наложеното на А. наказание забележка” със заповед № РД-36-1/16.01.2020г. е отменено.

Прието е неоспорено от страните искане № РД-41-743/27.08.2020г. връчено ѝ на **28.08.2020г.**, съгласно което изпълнителният директор на ответника е поискал от ищеца обяснение по чл. 193 от КТ във връзка с два броя докладни от 24.08.2020г. на началника на Клиника по детска хирургия, сочещи, че не се явила за тест на 21.08.2020г. и не е представила отрицателна проба за взет PCR тест , като се завърнала на работа на 23.08.2020г. след отпуск без да е извършила това задължително изследване, като е поискано да посочи в тридневен срок защо не е изпълнила законните разпореждания на работодателя по Заповед № РД-26-933/11.05.2020г. и Заповед № РД-26-947/11.05.2020г. за даване на задължителен PCR тест за наличие на Ковид 19 за който била планирана на 21.08.2020г. и така нарушила чл. 126, т. 7 от КТ да изпълнява законни нареждания на работодателя; защо се е явила на работа на 23.08.2020г. след завръщането ѝ от отпуск без да е направила PCR тест за наличие на Ковид – 19 и не е представила удостоверение за отрицателна проба в нарушение на заповедите на работодателя.

Прието е заявление вх. № РД41-762/28.08.2020г., съгласно което ищецът е отправил заявление до ответника, с което е посочила, че на 24.08.2020г. след отпуск се явила на работа, била посрещната от старши медицинска сестра

Р.Р., която я попитала дали си е направила PCR тест и на отрицателния отговор на ищеца по средата на последвалата ежедневна визитация доц. Ш. посочвайки вратата ѝ казал да го изчака, след което ѝ казал да се облича и да си тръгва, без направен тест да не връща. Ищцата отказала да си тръгне, поискала да ѝ се връчи разпореждането в писмен вид и продължила да си върши ежедневните задължения, работила с децата в отделението по Детска ортопедия и травматология, тогава завеждащият отделението – доц. Ц. , я извикал и съобщил, че получил нареждане от доц. Ш. да я изгони от отделението, ищцата възразила, че няма основание да я отстраняват от работа , тогава последвали викове, заплахи „ще те унищожа”, преминавайки във физическа саморазправа изблъсквайки я от отделението и крещейки „Напусни ми клиниката веднага...Тук в тази клиника няма права и свободи..” След това тя продължила да работи но срещнала в коридора доц. Ш., който ѝ казал да напусне отделението, че няма право да поставя колегите си в такова състояние едва след това по нейна настоятелна молба старшата сестра ѝ предоставила заповедта на директора за необходимостта да направи PCR тест, до този момент ищцата не я била виждала, след като се запознала със същата установила, че тя страда от редица пороци, като е посочила същите, **като приложение към изявлението е описан резултат от PCR тест**, посочила е, че има болничен лист с диагноза „генерализирана тревожност”.

Прието е обяснение вх. № РД-41-743/31.08.2020г., съгласно което ищцата във връзка с исканите ѝ от ответника обяснения е посочила, че не е била запозната със Заповед № РД-26-933/11.05.2020г. и Заповед № РД-26-947/11.05.2020г., те не ѝ били връчени, нито били поставени на достъпно място, не ѝ били предоставени за запознаване. След дежурството ѝ на 24.08.2020г. неформално била запозната със съдържанието на заповед № 747, изпратена по Вайбър от колега. Не изпълнила същите, защото не била запозната с тях, не била запозната с нормативен документ, позволяващ на работодателя ѝ да я задължава да прави това изследване, нито че заболяването Ковид 19 да изисква представянето на документ, че не страда от него при постъпване на работа или завръщането ѝ от отпуск, поведението ѝ от 23.08.2020г. не било нарушение на трудовата дисциплина.

Приета е Заповед № РД-36-5/03.09.2020г. на изпълнителния директор на УМБАЛСМ „П.”ЕАД с която на основание на чл. 187, ал.1 т. 3 и т.7, т. 10 и чл. 188, т. 3 , чл. 195, ал. от КТ след съобразяване на обяснения от 31.08.2020г.

на Б. А. е наложено дисциплинарно наказание „дисциплинарно уволнение” за това че виновно е извършила нарушенията:

- не се явила за да ѝ бъде направен задължителния PCR тест за наличие на Ковид -19, планиран на 21.08.2020г. и не е представила отрицателна проба от взет такъв тест, като се явила на работа на 23.08.2020г. след платения отпуск без да е извършила задължителното изследване. Посочено е, че така не са изпълнени разпорежданията на работодателя по Заповед № РД-26-933/11.05.2020г. и Заповед № РД-26-947/11.05.2020г, за които била надлежно информирана за даване на PCR тест за наличие на Ковид -19, планиран на 21.08.2020г. и нарушила чл. 126, т. 7 от КТ

- влизала в болничните стаи на 23.08.2020г. с хоспитализирани пациенти в отделение по детска гръдна хирургия към Клиниката по детска хирургия, като не е спазила процедурите за предприетите мерки за предотвратяване на разпространението на Ковид – 19 и така е поставила в риск здравето на децата пациенти, лежащи в отделението, част от тях в тежко следоперативно състояние, както и здравето на медицинския персонал , който е бил на смяна на конкретната дата.

На стр. 2 от заповедта от 03.09.2020г. срещу текст „Получих препис от заповедта” са изписани ръкописно „04.09.2020, не съм съгласна със заповедта”, като е положен подпис за ищеца.

Приета е заповед № 298/03.09.2020г. на изпълнителния директор на ответника, с която е прекратено трудовото правоотношение между страните на основание на чл. 330, ал.2, т. 6 от КТ, на лицевата страна на същата е изписано че е получена от ищеца на 04.09.2020г., както и ръкописен текст „Не съм съгласна...”

Приета Заповед № РД-26-933/ **11.05.2020г.** на изпълнителния директор на УМБАЛСМ „Н.И.П.”ЕАД с която на основание на чл. 63, ал.3 от Закона за здравето и заповед № 241/28.04.2020г. на Министъра на здравеопазването е наредено при ползване на отпуск всички работещи два дни преди завръщането си на работа да им се взема PCR тест за наличие на Ковид -19 при реда и организацията, създадена в лечебното заведение, като за неизпълнение на заповедта административна отговорност носи началникът на клиниката/отделението/лабораторията, те следва да контролират изпълнението на заповедта, която да им се връчи

Приета е Заповед № РД-26-947/**13.05.2020г.** на изпълнителния директор на УМБАЛСМ"П."ЕАД за допълнение на Заповед № РД-26-933/11.05.2020г, с която на основание на чл. 69, ал.2, т.1 от ЗЛЗ и чл. 63, ал.3 от Закона за здравето и Заповед № 241/28.04.2020г. на Министъра на здравеопазването с т.1.5. е посочено, че за да бъде взет PCR тест от работещи в болницата те следва да са били в отпуск от поне 7 дни, като е посочено тази заповед да се връчи на началниците на клиниката/отделението/лабораторията.

Приета е жалба от **31.08.2020г.** на ищеца депозирана пред АССГ с искане за отмяна на Заповед № РД-26-947/13.05.2020г. на изпълнителния директор на УМБАЛСМ"П."ЕАД допълваща Заповед № РД-26-933/11.05.2020г, издадени от изпълнителния директор на УМБАЛСМ „Н.И.П."ЕАД.

Приети са удостоверение изх. № 11/19.02.2020г. и изх. № 36/19.08.2020г., издадени от Синдикат на българските медицински специалисти, съгласно които синдикалната организация към УМБАЛСМ „Н.И. П."ЕАД е с председател Б. В. А., този синдикат е член на СБМС.

Прието е писмо № РД-44-1225/20.02.2020г. , писмо от 20.08.2020г., съгласно което Б. А. като председател на СО към Синдиката на Българските медицински специалисти е поискала от директора на ответника да ѝ предостави действащите КТД, Вътрешни правила за работна заплата, Правилник за вътрешния трудов ред в болницата, като е описала като приложение удостоверение за легитимност и съдебно решение за регистрация в Агенция по Вписвания, като с писмото от 20.08.2020г. е посочено, че председател на синдикалната организация в болницата е Б. А..

Прието е Решение на ОС-Перник по дело № 3/2019г., удостоверение от Агенция по Вписвания, устав, с което е вписано в регистъра на синдикалните и работодателски организации при ОС-перник Синдикална организация с наименование „Синдикат на българските медицински специалисти , член на контролния съвет на който е Б. В. А.

Приет е резултат от изследване на ищеца чрез PCR тест съставен от Медицинска лаборатория „Цибалаб" на **24.08.2020г.**, съгласно който тест е извършен на ищеца и резултат е отрицателен.

Приет е амбулаторен лист издаден на 25.08.2020г. от д-р Илиева, сочещ че ищцата страда от генерализирана тревожност , като е предписано лечение с медикаменти и е насочена към невролог.

Приет е фиш за заплати на ищеца за юли 2020г. съгласно който отработени дни са 23, начислено брутно трудово възнаграждение е 1086,50лв., в което се включват суми за храна и за плаващо раб.време.

С прието по делото заключение по съдебно-счетоводната експертиза вещото лице след запознаване с документи по делото и справки при ответника е посочило, че през август 2020г. ищцата е имала 8 отработени дни, последният пълен отработен месец на ищеца при ответника е юли 2020г., когато ѝ е начислено трудово възнаграждение от 1086,50лв. от които 950лв. основно възнаграждение, 28,50лв. допълнително възнаграждение за прослужено време и стаж; 80лв. за плаваща част на работно време, 8лв. за храна и 20лв. доплащане за сертификат 1, основното и допълнителните възнаграждения като размер на брутно трудово възнаграждение било 998,50лв.

Приета е регистрационна карта, съгласно която на 09.09.2020г. ищцата се е регистрирала като безработна в Агенция по заетостта.

С оглед на така установената фактическа обстановка,съдът приема от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивния съд се произнася служебно по валидността на решението а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси въззивния съд е ограничен от посоченото в жалбата.

В конкретния случай постановеното по делото решение е валидно и в обжалваната част е допустимо.

По правилността на решението в обжалваната част.

Предявените иски са с правно основание **чл. 344, ал.1, т.1, т.2 и т. 3 от КТ вр. с чл. 225, ал.1 от КТ.**

За да се уважат така предявените иски в тежест на ищеца е да установи, че между страните е съществувало валидно трудово правоотношение за определена длъжност, прекратено едностранно от работодателя, че уволнението е незаконосъобразно поради наведените от ищеца твърдения за факти, размер на брутно трудово възнаграждение на ищеца за последния пълен отработен месец при ответника, че е останал без работа за период от 6 месеца след уволнението.

В тежест на ответника при така депозирания отговор е да докаже, че уволнението е законно, тоест че ищецът е провел поведението, за което е наложено наказание, че то е нарушение на трудовата дисциплина и попада в хипотеза на чл. 190 от КТ, че наказанието съответства на тежестта на нарушението.

По делото не се спори и се установява от събраните по делото доказателства-договор, допълнителни споразумение, уволнителна заповед, заключение по съдебно-счетоводната експертиза, което съдът кредитира като вярно и задълбочено, неоспорено от страните, неопровергано от другите доказателства, че на 19.11.2018г. между страните е възникнало валидно трудово правоотношение, съгласно което ищцата е работела при ответника на длъжността „рехабилитатор“, считано от 02.07.2019г. е работела на тази длъжност в Клиника по детска хирургия, Отделение по детска гръдна хирургия, основното ѝ месечно възнаграждение през 2020г. е било 950лв., допълнителното такова за прослужено време и стаж е било 28,50лв., начислявано е ѝ е допълнително възнаграждение за сертификат 1 в размер на 20лв. месечно, така за пълен отработен месец юли 2020г. общо са ѝ начислени 998,50лв., това е последният пълен отработен месец на ищеца при ответника, тогава са ѝ начислени и 80лв. възнаграждение за плаваща част на работно време и 8лв. за храна, правоотношението е прекратено едностранно от работодателя на 04.09.2020г. когато на ищеца е връчена Заповед от 03.05.2020г. с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, за 6 месеца след това ищцата не е работила по трудово правоотношение, правоотношението между страните е било за неопределен срок. За обстоятелството, че ищцата не е работила 6 месеца след прекратяване на правоотношението по делото не се спори.

По иска по чл. 344, ал.1, т.1 от КТ:

Дисциплинарните наказания се налагат и дисциплинарната отговорност се реализира по определен ред, като се следва определено производство, скрепено със срокове, уредено с императивни правни норми. Това производство най-общо има четири основни фази: по установяване на факта на нарушението; по определяне на дисциплинарното наказание; по издаване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание – писмена форма, мотивирана – посочваща конкретните факти, субективни и обективни

признаци на поведението, дата, място на извършване и т.н.; връчване на заповедта. Съдът отменя заповедта, с която е наложено дисциплинарно наказание без да разглежда спора по същество ако установи, че дисциплинарното наказание е наложено след изтичане на сроковете по чл. 194 от КТ или без да е дадена възможност на работника да даде обяснения по случая. Съдът отменя тази заповед и без да разглежда спора по същество и ако установи, че работникът се е ползвал със закрила при уволнение, която не е преодоляна.

В конкретния случа й ищцата е посочила, че е била председател на синдикална организация при ответника, поради което и се е ползвала със закрила при уволнение, която не е била преодоляна, това твърдение е въведено от нея и във въззивното производство като несъгласие с изводите на СРС в обратния смисъл. Съдът приема, че тези оплаквания са неоснователни. Действително приетите по делото решение на ОС-Перник, удостоверение от Агенция по Вписвания, устав, удостоверения от Синдикат на българските медицински специалисти”, установят по делото че този синдикат е съществувал към 03.09.2020г., както и че ищцата е била член на контролния му съвет, избрана е била и за председател на синдикална организация, която била в УМБАЛСМ „П.". Доказателства обаче, че такава синдикална организация е съществувала в предприятието на ответника по делото не са ангажирани, поради което и правилно районния съд е приел, че ищцата не се ползва със закрилата по чл. 333, ал. 3 от КТ. При така възприето правилно районният съд е разгледал по същество законосъобразността на извършеното уволнение.

Съдът приема, че в случая уволнителната заповед е издадена от компетентен орган, в задължителната писмена форма, мотивираната е по начин позволяващ на работника да организира защитата си, издадена е след спазване на процедурата за същото да се изискат обяснения за нарушението, за което е наложено наказание, като са спазени и сроковете за същото. Тези обстоятелства не са спорни по делото, а и се установяват от събраните по делото доказателства.

В конкретния случай по делото не се спори, а и се установява от събрани доказателства, че нарушенията, за които е наложено наказанието на ищеца са неизпълнение на разпореждания на работодателя , както следва:

-не се явила, за да ѝ бъде направен задължителния PCR тест за наличие на Ковид -19, планиран на 21.08.2020г. и не е представила отрицателна проба от взет такъв тест, като се явила на работа на 23.08.2020г. след платения отпуск без да е извършила задължителното изследване. Посочено е, че така не са изпълнени разпорежданията на работодателя по Заповед № РД-26-933/11.05.2020г. и Заповед № РД-26-947/11.05.2020г, за които била надлежно информирана за даване на PCR тест за наличие на Ковид -19, планиран на 21.08.2020г. и нарушила чл. 126, т. 7 от КТ

- влизала в болничните стаи на 23.08.2020г. с хоспитализирани пациенти в отделение по детска гръдна хирургия към Клиниката по детска хирургия, като не е спазила процедурите за предприетите мерки за предотвратяване на разпространението на Ковид – 19 и така е поставила в риск здравето на децата пациенти, лежащи в отделението, част от тях в тежко следоперативно състояние, както и здравето на медицинския персонал , който е бил на смяна на конкретната дата.

По делото не се спори, а и се установява от приетите заявления от 28.08.2020г., обяснения от 31.08.2020г., че действително ищцата на 21.08.2020г. не се явила, за да ѝ бъде направен задължителния PCR тест за наличие на Ковид -19 и не е представила отрицателна проба от взет такъв тест, като се явила на работа на 23.08.2020г. след платения отпуск без да е извършила такова изследване, влизала в болничните стаи на 23.08.2020г. с хоспитализирани пациенти в отделение по детска гръдна хирургия към Клиниката по детска хирургия, както и е контактувала с медицинския персонал, който е бил на смяна на тази дата.

По делото не се спори, че 7 дни преди 23.08.2020г. ищцата е била в отпуск.

Спорен въпрос по делото е дали така проведеното поведение от ищеца представлява нарушение на трудовата дисциплина. Твърденията на ищеца са, че тя не е била запозната със заповедите на работодателя, изискващи след отпуск от 7 дни да се яви на 21.08.2020г. , за да ѝ бъде направен PCR тест за наличие на Ковид -19 и това освен незаконосъобразността на тези заповеди била причината да не го направи. Твърденията на ответника са, че ищцата е знаела за съдържанието на тези заповеди и за това ѝ задължение. При съобразяване на задължението на работодателя да докаже законността на уволнението, то в тежест на ответника по исковете е било да установи по

делото по несъмнен начин, че ищцата е знаела за задълженията, за неизпълнението на които ѝ е наложено наказанието. По делото обаче не са ангажирани доказателства, че преди провеждане на поведението на ищеца на 23.08.2020г., за което е наложено процесното наказание, на ищцата е било сведено до знанието съдържанието на приетите по делото Заповед № РД-26-933/11.05.2020г. и Заповед № РД-26-947/13.05.2020г. Както в изявленията си до работодателя от 28.08.2020г., така и в обясненията си от 31.08.2020г., а и с исковата молба ищцата последователно е твърдяла, че тези заповеди не са ѝ известни, че е искала да ѝ се предоставят същите, но същото не е направено, поради което и не е знаела за задължението след отпуск от 7 дни да се яви за тест за Ковид-19. В Заявлението от 28.08.2020г. ищцата е посочила, че едва по-късно след събитията на 23.08.2020г. старшата сестра ѝ предоставила заповедта, а в обясненията от 31.08.2020г. е посочила, че на 24.08.2020г. така ѝ била изпратена по Вайбър от колега. Тези обстоятелства обаче следват събитията, за които на ищеца е наложено наказанието и същите не могат да обосноват извод, че към момента на провеждането на поведението, за което същото е наложено, ищцата е знаела за тези заповеди на работодателя. Не е установено заповедите да са връчени на ищцата преди 23.08.2020г. или да са поставени на общодостъпни места в мястото на работа, че по друг начин до знанието на ищеца съдържанието на тези заповеди е сведено до знанието на ищеца. В подкрепа на извода на съда, че на ищцата не е било сведено до знанието съдържанието на тези заповеди е обстоятелството, че тези заповеди не са връчени от ответника на ищеца е, че същите сочат че следва да се връчат на началниците на клиниките/отделения и лаборатории и те носят отговорност за спазването им, но не сочат указание да се връчат на останалите работещи при ответника. Същевременно, не е установено по делото тези лица да са уведомили ищцата за необходимостта да се яви за тест на 21.08.2020г., че такъв е бил планиран да се направи от нея и че той е задължителен на основание на заповедите от 11.05.2020г. и от 13.05.2020г., че на без отрицателен резултат от такъв тест не следва да се явява на работа. С оглед гореизложеното съдът приема за правилен извода на СРС, че ищцата не е знаела за заповедите на ответника от 11.05.2020г. и от 13.05.2020г. изискващи явяване за тест за Ковид - 19 2 дни преди завръщането от продължил повече от 7 дни отпуска. Така неявяването на тест на 21.08.2020г. и непредставянето на отрицателен резултат от такъв преди да започне работа

на 23.08.2020г. съдът приема че не е установено да е нарушение на задълженията на ищеца.

Правилен е извода на районния съд, че по делото е установено, че към 23.08.2020г. ищцата не е била болна от Ковид -19. Същото се установява от приетото по делото изследване с PCR тест от 24.08.2020г. издадено от Лаборатория „Цибалаб“. Правилен е извода на районния съд и че решаващо в случая би било дали ищцата е била заболяла от Ковид -19, а самото неуведомяване на работодателя с резултат от изследване, че не е болна от Ковид-19, като нарушение не е с такава тежест, която за съответства на наказание „дисциплинарно уволнение“. За този извод съдът съобрази спецификата на деянията – да се яви на работа заболял от ковид-19 и да контактува с колеги и с пациенти от една страна и от друга страна – без да страда от това заболяване, да се яви на работа без да представи доказателства за същото. Негативните последици, опасността от заразяване на пациенти и колеги биха били във връзка с наличие на заболяване, а не с непредставянето на доказателства липсата на същото, поради което и най-тежкото наказание би било съответно само на онова поведение, което е от естество да ги причини, което по делото не е установено да е проведено от ищеца.

Доводите на ответника по исковете основани на вече наложено на ищеца наказание „забележка“ съдът приема за неоснователни, защото по делото е установено, че това наказание е отменено с влязло в сила съдебно решение.

По иска с правно основание чл. 344, ал.1, т. 2 от КТ:

С оглед изхода на делото по иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ, като съобрази установеното по делото валидно сключено между страните трудово правоотношение за неопределен срок, то съдът приема за основателен и иск с правно основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ и ищецът правилно е възстановен от СРС на заеманата преди уволнението длъжност .

По иска с правно основание чл. 344, ал.1, т. 3 от КТ:

Предвид изхода на спора по иска по чл. 344, ал.1, т.1 т КТ, основателен се явява и иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ. Налице са предпоставките за уважаването му: признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, оставане без работа на ищеца за 6 месеца след уволнението. По делото се установи, че ищецът е работел при ответника при брутно месечно възнаграждение за последният пълен отработен месец от 998,50лв., този

размер на възнаграждението е приет от СРС при определяне на обезщетението, а не посоченият във фиша за заплати размер от 1086,50лв., включващ суми за храна и за плаваща част от работното време, поради което и оплакванията във въззивната жалба съдът приема за неоснователни.

При така възприето решението на СРС в обжалваната част следва да бъде потвърдено.

По отговорността за разноси:

С оглед изхода на делото съдът приема, че въззивникът следва да бъде осъден да заплати на адвоката на въззиваемия оказал ѝ безплатна правна помощ в производство пред СГС възнаграждение в размер на минималния по наредба № 1/2004г. в размер на 899,10лв.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20022915/20.03.2022г. поправено по реда на чл. 247 от ГПК с Решение № 20091387/19.05.2023г. по гр.д. № 46382 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 73-ти състав в обжалваната част.

ОСЪЖДА УМБАЛСМ „Н.И.П.”ЕАД, ЕИК **** със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. **** да заплати на адвокат Д. Т. Б., от САК, ЕГН ***** с адрес: гр. София, ул. ****, офис 14,, на основание на чл. 78, ал.1 от ГПК вр. с чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата сумата от **899,10лв** /осемстотин деветдесет и девет лева и 0,10лв/, представляващи възнаграждение за оказана правна помощ на въззиваемия Б. В. А. в производство пред СГС.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____